

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА



# ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

## СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

(ВЛАСНИК МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА)

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. ПРЕТПЛАТА СЕ ПОЛАЖЕ У НАПРЕД, И ТО НАЈМАЊЕ ЗА ПОЛА ГОДИНЕ, КОД СВИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ ВЛАСТИ, И ИЗНОСИ: 20 ДИНАРА НА ГОДИНУ ЗА ДРЖАВНА И ОПШТИНСКА НАДЛЕШТВА, А ЗА СВЕ ДРУГЕ ПРЕТПЛАТНИКЕ У ОПШТЕ 12 ДИНАРА ГОДИШЊЕ. ИНОСТРАНСТВО: ГОДИШЊЕ 24, ПОЛУГОДИШЊЕ 12 ДИНАРА У ЗЛАТУ. ПОЈЕДИНИ БРОЈЕВИ „ПОЛИЦИЈСКОГ ГЛАСНИКА“ НЕ ПРОДАЈУ СЕ. РУКОПИСИ СЕ НЕ ВРАЋАЈУ

### СЛУЖБЕНИ ДЕО

#### КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу новембру 1912. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава, Управе града Београда, градских и среских судова, у току месеца новембра 1912. год. извршено је у Србији:

1. Убистава . . . . .	14
2. Детоубистава . . . . .	1
3. Нехотичних убистава . . . . .	4
4. Покушаја убистава . . . . .	11
5. Разбојништва . . . . .	8
6. Силовања . . . . .	—
7. Тешких телесних повреда . . . . .	2
8. Паљевина . . . . .	44
9. Опасних крађа . . . . .	120
10. Злонамерних поништаја туђих ствари . . . . .	6 <sup>1)</sup>

Од изложених дела пронађено је:

Убистава . . . . .	14 или	100·0%
Детоубистава . . . . .	1 »	100·0%
Нехотичних убистава . . . . .	4 »	100·0%
Покушаја убистава . . . . .	11 »	100·0%
Разбојништва . . . . .	8 »	100·0%
Силовања . . . . .	— »	000·0%
Тешких тел. повреда . . . . .	2 »	100·0%
Паљевина . . . . .	8 »	18·1%
Опасних крађа . . . . .	47 »	49·1%
Злонамер. поништаја туђих ствари . . . . .	1 »	16·6%

Највећи број убистава извршен је вагненим оружјем (7), оштрим оруђем (5) и тупим (2).

<sup>1)</sup> У месецу новембру 1911 године било је:

1. Убистава . . . . .	25
2. Детоубистава . . . . .	1
3. Нехотич. убистава . . . . .	5
4. Покушаја убистава . . . . .	19
5. Разбојништва . . . . .	9
6. Силовања . . . . .	2
7. Тешких телесн. повреда . . . . .	12
8. Паљевина . . . . .	123
9. Опасних крађа . . . . .	119
10. Злонамерних поништ. туђих ствари . . . . .	11

Узроци њиховом извршењу леже: у међусобној свађи за 10 случајева, у освети за 1 и за 3 случајева узроци су непознати.

Посматрана према местима у којима су извршена изложена убиства јављају се: у срезу прокупачком 4, у срезу јабланичком 2, у срезу пољаничком 2 и по 1 у срезовима: пчињском, јадранском, качерском, тимочком, драгачевском и у вароши Смедереву.

Детоубиство 1 извршено је у срезу лужничком.

Нехотична убиства извршена су по 1 у срезовима: посавском округа београдског, врачарском, алексиначком и моваричком.

Покушаји убистава извршени су по 1 у срезовима: врачарском, јабланичком, власотиначком, крагујевачком, параћинском, беличком, нишавском, тимочком, бољевачком и у варошима: Крагујевцу и Нишу.

Сва ова дела извршена су већином у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена: у срезу јабланичком 3 и по 1 у срезовима: ресавском, нишком, звишком, подунавском и у вароши Врању.

Силовања није било.

Тешке телесне повреде извршене су по 1 у срезовима: левачком и нишком.

Паљевине су извршене: у срезу нишком 4, у срезу алексиначком 3, у срезу пожаревачком 3 (1 пронађена), у срезу грчанском 2, у срезу лепеничком 2, у срезу брзопаланачком 2 (1 пронађена), у срезу параћинском 2 (обе пронађене), у срезу хомољском 2, у срезу трнавском 2 и по 1 у срезовима: посавском округа београдског (пронађена), оба колубарска, лесковачком (пронађена), по речком, ражањском, деспотовачком, темнићском (пронађена), ресавском, сврљичком (пронађена), нишавском, поцерском, млавском, таковском, орашком, јасеничком округа смедеревског, бољевачком, заглавском, прокупачком, црногорском, студеничком и драгачевском.

Вредност свих ових паљевина износи око 7.500 динара.

Опасне крађе извршене су: у вароши Београду 18 (8 пронађених), у срезу тамнавском 7 (4 пронађене), у вароши Нишу 7 (2 пронађене), у срезу пожаревачком 6 (1 пронађена), у срезу лесковачком 5, у срезу мачванском 4 (3 пронађене), у срезу орашком 4, у срезу колубарском округа београдског 3 (1 пронађена), у срезу јабланичком 3, у срезу лужничком 3 (2 пронађене), у срезу љубићском 3 (1 пронађена), у срезу зајечарском 3, у срезу ужичком 3 (1 пронађена), у срезу колубарском округа ваљевског 2, у срезу масуричком 2 (1 пронађена), у вароши Крагујевцу 2 (обе пронађене), у срезу брзопаланачком 2 (обе пронађене), у срезу трстеничком 2 (1 пронађена), у срезу параћинском 2, у срезу беличком 2 (обе пронађене), у срезу ресавском 2, у срезу сврљичком 2, у срезу нишком 2 (1 пронађена), у срезу моравском округа пожаревачког 2 (обе пронађене), у срезу млавском 2, у срезу качерском 2 (1 пронађена), у срезу бољевачком 2 (обе пронађене), у срезу заглавском 2 (обе пронађене), у срезу жичком 2 (1 пронађена) и по 1 у срезовима: грачанском, космајском (пронађена), лепеничком, деспотовачком, левачком, моравском округа нишког (пронађена), алексиначком (пронађена), нишавском, белопаланачком, поцерском (пронађена), голубачком, јасеничком округа смедеревског (пронађена), тимочком, прокупачком (пронађена), црногорском, трнавском и у варошима: Ваљеву (пронађена), Врању и Пожаревцу.

Вредност свих ових крађа износи око 21.200 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари је било: у срезу пожаревачком 2 (1 пронађен), и по 1 у срезовима: колубарском округа ваљевског, нишком, поцерском, и у вароши Ужицу.

Вредност свих уништених ствари износи око 1.100 динара.

Поред изложених дела у току месеца новембра 1912. год. извршено је у Србији и 8 самоубистава и то по 1 у сре-



Чуд питања о правима наследним женске деце појављују се извесно тешкоће које имамо да сада размотримо. Тако, најпре: да ли је, за наследно право кћери, индиферентно то да ли је кћи, у времену смрти очеве, била још девојка, дакле налазила се у задружној кући, или је, пак, она тада била изван задружне куће као удата жена? Ово питање се поставља због стилизације Решења од 28. Новембра 1859. год., које, као што знамо, почиње овако: „Женска деца умрлога у задрузи...“. Речи: „у задрузи“, на кога се оне односе? Да ли на оно: „Женска деца“ или на оно: „умрлога“? По Г. А. Ђорђевићу речи „у задрузи“ тичу се „женске деце“ а не „умрлога“, што ће рећи да женска деца која се, у моменту очеве смрти, затекла као удата изван задружне куће немају право на очеву заоставштину. Г. Ђорђевић то своје мишљење брани овако: „Ако је, у ствари, то (-т.ј.: да и удате кћери наслеђују оца умрлога у задрузи-) прави смисао ове допуне §-а 529. онда је она уједно и измена првог става §-а 523., по коме су умрломе задругару они крвни сродници његови, који су с њиме задружни, пречи законски наследници од оних крвних му сродника, који живе одељено, изван задруге, ма да су му ови и ближи сродници. А како по том ставу §-а 528. ни одељени син умрлога задругара нема права да по закону наслеђује задружни део очев, то би онда по изложеном разумевању ове допуне, био овај законодавни парадокс: да удата кћи умрлога задругара, и ако живи изван задруге, може, противно првенству синова над кћерима у законодавном наслеђивању и противно идеји да је женскињу уопште у задрузи одузето право законског наслеђивања у интересу одржање имовине у целини, — наследити задружни део очев, а да га, на против, не може наследити одељени син, зато што живи изван задруге.“

„Ми сумњамо: да је законодавац хтео унети овај парадокс у систему законскога

најближе сроднике рођену браћу и сивовицу. Истина, сивовица је тражила део у наслеђу по праву предсташања свога оца Григорија, који је Радославу, такође, био брат, и она би, у инокосној кући, добила свој део (§. 402. Грађ. Зак., решење од 29. Маја 1853. год., 36. VII., стр. 52.), али ју је Касацциони Суд одбио овде зато што би примена прописа о наслеђивању у инокосној кући и овде одвела тој последници: да би, противно §-у 529., девојка која није кћи наследила у задрузи.“

Да наведемо и ову одлуку Касацционога Суда: „Наследничко право да наследи извесно лице потиче из личних односа њихових. Питање ко ће наследити умрло лице има се распарати по стању тих личних одношаја које је било до дана смрти и које се затекло у тренутку саме смрти. Кад од два задругара умре један оставивши сина и кћер малолетне, не може се рећи да задруга престаје. Син у том случају несумњиво наслеђује свога оца. Али кад и тај син покојнога задругара умре у задрузи и без деце, онда њега не наслеђује сестра, која по §. 529. Грађ. Зак. има право на издржавање и пристојно удомљење из задруге, него га, према §. 528. Грађ. Зак. наслеђује задруга, односно надживели задругар. И ако је смрћу синовљевом, кћи остала као једино дете умрлог задругара, ипак она ни по другом одељку §. 529. Грађ. Зак., не може имати право наслеђа, јер овде и није у питању наслеђе заоставштине њеног покојног оца, већ наследство њеног брата. — О. о. с. 12. Априла, 1906. год., Бр. 3573.“: Г. Никетић, *op. cit.*, стр. 340..

наслеђивања у задрузи, па стога помегнуто допуно тако разумемо: да она даје право наслеђа само још неумољеним кћерима умрлога задругара, који после себе није оставио мушке деце, дакле, само оној женској деци његовој, која се, у време смрти његове, буду затекла „као девојке у задрузи“ (Наследно Право, стр. 131. и 132.). Г. Ђорђевић полази од становишта да је мишљење, мишљење које је, као што смо видели, заступљено и у јуриспруденцији и по коме је оделити син искључен из наслеђа очевога у корист оних синова овога који су са њим били у задрузи, тачно и онда из тога, сасвим логично, изводи да ни удата кћи не може наследити. И заиста, Г. Ђорђевић је потпуно овде у праву наспрам следбеника тога мишљења: они не могу одбити оделитог сина од заоставштине оца у задрузи преминулога а не одбити удату кћер, јер ово проистиче из онога првога. По Г. Ђорђевићу, дакле, имају се одбити и оделити син и удата кћи, или, ако се ова последња прими као наследница, мора се, тим пре, као наследник примити и оделити син. Те две солуције су тесно једна за другу везане.

Живојин М. Перић.

(НАСТАВИЊЕ СЕ)

## О ИСТУЦИМА

ОД

Д-Р ТОМЕ ЖИВАНОВИЋА

(НАСТАВАК)

20. Мајстор, који правећи какву зграду, скеде добро не утврди, него се ове сруше, или копајући темељ или бунар земљу са стране не подупре, него се ова сурва, не сматрајући на то, што нико повређен није“.

а) Радња се састоји дакле:

1° У добром неутврђивању скела на каквој згради, која се прави или наравно оправља, услед чега су се оне срушиле, Радња не постоји дакле самим тим, што скеде нису добро утврђене, већ је потребно, да су оне тако рђаво утврђене, да су се срушиле. Пад скела треба на тај начин да је проузрокован рђавим утврђивањем истих.

2° Или у добром неподуширању земље ископаног темеља или бунара, услед чега се она сурва. Уп. 1°.

б) Овај иступ може бити у идеалном стицају с телесном повредом или убиством. То ће бити случај, кад је ко услед пада скеде или сурвавања земље повређен или убијен.

в) Кривац.

1° Као извршилац се сматра мајстор који прави (одн. оправља) зграду или копа бунар; не дакле и сопственик.

б) Виност није потребна. В. 1 б.

21. Они, који с ватром раде, као што су ковачи, бравари, сапунџије, лончари и овима подобни, који по пропису полицајне власти своје новоподижуће се радилнице од ватре не осигурају или старо не поправе“.

а) Радња се састоји дакле у неосигуравању своје нове радионице од ватре или неоправљању старе радионице ради спречавања пожара сходно прописима полицијске власти од стране мајстора, који с ватром раде. Као што се види, остављено је месним полицијским властима, да издају прописе о обезбеђивању радионица од ватре, и овај иступ претпоставља издавање таквих прописа.

б) Овај иступ може бити у идеалном стицају с телесном повредом и убиством.

в) Кривац.

1° Као извршилац се сматра мајстор.

2° Виност није потребна. В. 1 б.

г) Казна.

„Док не испуне, прописано је поред казне у ст. 2 т. 21., прописе и наредбе власти у смотрењу сигурности од пожара, може им се забранити рад на том месту или у тим стајама“.

22. Ко у вароши свој дрвени ошак на опомену другим од тврдог материјала не замени, као и који свој дрвени кров не промени, ако по месту, где се налази, доиста има сумње, да се упалити може“.

а) 1° Радња се састоји дакле у незаменевању свог дрвеног ошака или крова у вароши другим од тврдог материјала.

2° Ова радња је противправна само онда, кад је власт опоменула, да се замена крова [или ошака учини. Опомена треба наравно да је дата од полицијске власти.

3° За појам овог иступа потребан је један специјалан услов инкриминације: да по месту где се ошак или кров налази, доиста има сумње, да се упалити може“, т. ј. да с обзиром на њихов положај постоји опасност од пожара.

б) Кривац.

1° Као извршилац се сматра сопственик.

2° Виност није потребна. В. 1 б.

23. Ко свој ошак или гвоздену цев од ошака или пећи, коју напоље изводи, онако не изведе, како му полиција ради нужне безбедности закаже“.

а) Радња се састоји дакле у неизвођењу свог ошака или гвоздене цеви од ошака или пећи, која се напоље изводи, онако, како је сопственику од полиције ради безбедности заказано. Но ово не значи, да сопственик мора тражити одобрење од полицијске власти за извођење ошака или цеви. Он их може извести по свом нахођењу, али ако би му полицијска власт наредила, да учини какве измене, он их има да изврши.

б) Кривац. В. т. 22 б 1° и 1 б.

24. Ко свој ошак на време не почисти, па се овај запали“.

а) Радња се састоји дакле у благовременом нечишћењу свог ошака, услед чега се овај запали. Потребно је дакле, да се је ошак запалио због нечишћења, да би ово било радња иступа из т. 24.

б) Кривац. В. т. 22 б 1° и 1 б.

в) Казна.

За овај иступ предвиђена је једна отежавајућа околност. „Но ако се у овом случају докаже, вели се на име у ст. 2. т. 24., да је ошачар долазио, пак га је господар одбио, да се казни у новцу до тридесет талира“.

25. Оџачар, који је позван да оџак очисти, па не дође и оџак се запали<sup>1</sup>.  
а) Радња се састоји дакле у *неодазивању од стране оџачара позиву, да оџак очисти, услед чега се овај запали*. Потребна је дакле узрочна веза између пожара и недоласка оџачаревог, да би овај недоласак био радња иступа из т. 24.

б) Сматра се као *блажија* врста овог иступа случај, кад се оџак није услед недоласка запалио, дакле сам недоласак на позив.

в) *Кривац*. В. 1 б.

г) *Казна*.

За блажију врсту овог иступа прописана је новчана казна од три „цванцика“ (ст. 2).

26. Ко на таван, сенару (отлухану) или таково место, где се лако запаљиве ствари налазе, свећу без фењера или угарак или запаљену цигару и у опште ватру без заклона носи. Исто тако, који врућ неугашен пепео на таква места однесе<sup>2</sup>.

а) Радња се састоји дакле у *ношењу ватре или светлости без заклона на место, где се лако запаљиве ствари налазе*.

1<sup>о</sup> Ватра и светлост су без заклона, кад нису окружене мерама предострожности против преношења или распрострањавања на друге предмете који су ван њих налазе.<sup>3</sup> Да ли је пак ово случај или не, има се оцењивати с обзиром на већу или мању запаљивост предмета. Законодавац помиње нарочито као ватру и светлост без заклона свећу без фењера, угарак.<sup>2</sup> запаљену цигару и врућ неугашен пепео.

2<sup>о</sup> Запаљива је она ствар, која се лако може запалити било непосредним било посредним додиром с ватром или светлошћу. Тако постојао би овај иступ и онда, кад би се ко приближио с ватром бурету петролеума, дакле предмету, који се може запалити само посредним додиром, т. ј. само посредством бурета, које у ствари није запаљив предмет.<sup>3</sup> Законодавац помиње нарочито као запаљиве ствари таван и сенару.

3<sup>о</sup> Ношење ватре на место, где се налазе запаљиве ствари, постоји како онда, кад је ко ушао у простор са запаљивим предметима, тако и онда, кад се је истоме приближио с ватром без заклона. Но потребно је наравно, да је ово приближавање толико, да постоји опасност преношења ватре, што је с улажењем у онакав простор неминовно скопчано.<sup>4</sup> Постоји овај иступ наравно и онда, кад је светлост без заклона упаљена тек у онаком простору, јер и то је ношење ватре.

4<sup>о</sup> На месту, где се носи ватра без заклона, треба да се заиста налазе запаљиве ствари онда, кад се ватра носи. Није дакле довољно, да то место служи, т. ј. да је намењено за чување запаљивих ствари.

б) *Кривац*. В. 1 б.

(СВРШИЋЕ СЕ)

## ПРЕКОРАЧЕЊЕ (EXCES) ГРАНИЦЕ НУЖНЕ ОДБРАНЕ КАО КАЗНИМО ДЕЛО УЧИЊЕНО ИЗ НЕХАТА

Нужна одбрана или праведна нужна одбрана као што је назива наш казни законик, јесте специјално оправдање кривичности агента, које брише кривичност радње и удаљује примену сваке казне.

По појму који о њој влада у доктрини и у законодавству, нужна одбрана је одбијање противправног напада на живот свој или другога, слободу и имање, као и на сва друга правна добра против којих је управљен противправни напад, као што су: интегритет тела, част, право на име, на верске и наравствене осећаје која се могу заштитити нужном одбраном. Међу тим наш казни законик у § 54. допушта нужну одбрану само за заштиту живота, имања и слободе, јер само ова правна добра набраја у § 54. („нападање на свој или другога живот, слободу и имање“). Једна старија одлука Касационог Суда проширује ову заштиту и на част у случају кад неко затече другога на делу блуда са својом женом па га убије, налазећи да је и тада дело учињено у праведној нужној одбрани. (Одлука опште седнице Касац. Суда од 18. Октобра 1876. г. № 3281).

Али да постоји праведна нужна одбрана као потпуно оправдање или извињење кривичности учиниоца треба да се стекну извесне околности или услови који чине те ишчежава свака кривичност учиниоца. Те околности или услове из којих треба да се изведе неопходност праведне нужне одбране наш казни законик детерминисао је у § 54. као мерило по коме судија има да се управља у конкретном случају у решавању питања о томе, да ли постоји овај узрок извињења кривичности.

Изложићемо овај законски пропис ограничавајући се на дебату само о оном делу текста који се односи на *прекорачење* или *ексцес* праведне нужне одбране у чијој се примени покрећу извесна контроверзна питања.

Ево како гласи поменути § 54. каз. зак.:

„Ни онај неће бити крив нити ће се казнити, који што учини у праведној нужној одбрани.“

Праведна нужна одбрана само ће се онда узети, ако се по лицу, времену, месту, начину нападања или по другим опстојатељствима са основом узети може, да се учинитељ само нужном одбраном послужио да противзаконно нападање на свој или другога живот, слободу и имање одбије, — или да је он само из препасти, страха или плашње границе нужне одбране прекорачио, и више учинио него што је за одбрану нужно било.

Овако прекорачење границе може се по качеству опстојатељства и као казнимо дело из нехата учињено казнити по §§ 158. и 180“.

Аналишући овај законски пропис видимо из њега да законодавац извињава и само оно прекорачење нужне одбране које је учињено „само из препасти, страха

или плашње“ (ал. 2. последњи став) и уравнива га са праведном нужном одбраном без прекорачења граница.

При свем том трећа алинеја §-54. ипак овлашћује суд да овако прекорачење границе нужне одбране („из препасти, страха или плашње“), може по околностима казнити и као казнимо дело учињено из нехата по §§ 158. и 180.

Факултативан карактер ове одредбе §-а 54. која се односи на прекорачење или ексцес границе нужне одбране показује: да се прекорачење о коме је реч, т. ј. „из препасти, страха или из плашње“ по *правилу* не казни, воћ изузетно, кад суд према околностима нађе, може га казнити, али и тада само као дело учињено из нехата по §§ 158. 180. к. з. Ово овакво гледиште јуриспруденција нашег казног законика у осталом довољно је осветлала; но, ова законска одредба односи се само на ону врсту ексцеса праведне нужне одбране који се учини „из препасти, страха или плашње“, који се изрично и спомиње у ал. 2. § 54. к. з. Свако друго доловно прекорачење границе нужне одбране казнимо је и поменути законски пропис не би се могао на исто применити. У овоме се смислу изражава о овоме питању и познати наш коментарист Ценић у своме објашњењу §-а 54. кр. зак.:

„Закон извињава само оне који су из препасти, страха или плашње границе нужне одбране прекорачили и тек додаје да ови могу за ово дело у извесним обстојатељствима и одговарати, но, и то само као за дело учињено из нехата; за оне пак који су из мрзости, злобе, освете, итд. границе нужне одбране прекорачили, ништа не говори, а кад то не чини, онда се разуме да дела ових у обична злочинства и преступења хотимице учињена ставља.“ (Стр. 185).

У пракци пак судови, констатујући да у ком конкретном случају постоји прекорачење границе нужне одбране из препасти, страха или плашње, у случају кад нађу да га треба казнити, обично се само позову на последњу ал. § 54. к. з. и изричу казну као за дело учињено из нехата по §§ 158. и 180. каз. зак. Касациони Суд у једној својој скорашњој одлуци захтева, да суд у случају примене казне за ово прекорачење нужне одбране, а по последњем ставу §-54. да и разлоге са којих налази да поменуто прекорачење треба казнити.

Није дакле довољно, да се суд, констатујући да постоји ексцес нужне одбране у случају кажњења за исти, просто позове на последњу алинеју §-а 54. к. з. већ одлука мора и да мотивише примену казне због овог прекорачења као за дело учињено из нехата. Ово је у осталом и са свим оправдано, пошто § 54. ал. 3. даје само овлашћење суду да може казнити ово прекорачење нужне одбране из препасти, страха или плашње, које се по правилу не казни (ал. 2.), те је у случају кажњења нужно изнети побуде са којих се то чини. Како се пак у пракци, као што смо рекли, обично то пропушта да учини, то износимо ову одлуку Касационог Суда и сам случај по-

<sup>1</sup>) Уп. Frank § 368 V, Olshausen § 368. № 5 в.

<sup>2</sup>) „Под угарком, вели Ценић (825) разуме се обично луч, који се по сељима у место свеће употребљава“.

<sup>3</sup>) Тако Frank § 368 V, Olshausen § 368 № 5 в. Прот. Binding 2 28.

<sup>4</sup>) Уп. Olshausen § 368 № 5 в, Binding 2 28, Rothering 51.

## ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

## ВИДОКОВИ МЕМОАРИ

(НАСТАВАК)

Г. Егли, старешина апсанских службеника и Леконт и Вермо, апсеници у истом затвору, изјавише на саслушању код г. Флерија, да су чули више пута да Бертеле, Лефебир и Пејоа разговарају и да међу собом признају, да су ме на правди Бога оптуживали. Сем тога и сви осуђеници били су готови да потврде да сам их ја увек одвраћао да не чине кривице. Вермо између осталог исприча, како су му једног дана, када их је грдио што су ме безразложно пањкали, одговорили: *Е, маримо ми; ми би оптужили Бога, само да нас спасемо, али не ујали*...

Пејоа који је био најмлађи међу осуђеницима најмање је био искрен. Због пријатељства са Лебланом он је испрва крио истину, али ипак није се могао уздржати да не призна да ја нисам знао за куповину полузе.

»Па ипак, рече он, за све време истраге и на суду ја сам тврдио да ми је г. Видок дао талир од три динара да купим полузу којом је крађа извршена и која је мене као и Бертеле-а, Леблана и Лефебира ухапсила. Стално сам то исто говорио надајући се да ми то може или умањити или олакшати казну, а и осуђеници су ми рекли да ми то може помоћи. Али, сад изјављујем, да ми г. Видок доиста није дао ни паре да купим полузу; ја сам је купио за свој новац, кошта ме 48 суа и купио сам је код једног гвожђара — старинара у првој улици десно улазећи у улицу Арси, до моста Богородице. Не знам име овог трговца, али могу показати његов дућан, који је други на десно улазећи у ту улицу. Мислим да је било осмог или седмог марта кад сам полузу купио; у дућану су били гвожђар и његова жена; тад сам први пут пазарио код њих».

После три дана, кад је Пејоа преведен у Бисетр, он написа писмо шефу другог одељења полицијске Управе у коме је признао да је стално обмањивао суд и изјави жељу да каже истину; овога пута имала се обелоданити цела ствар. Итине, Крестјен, Декостар и Коко-Лакур, који су требали бити сведоци у овој ствари били су сасвим откривени: било је очовидно да је Крестјен био све и сва у овој интризи, која је требала да ми донесе истеривање из полиције. Саслушање,<sup>1)</sup> које је извршио председник у

<sup>1)</sup> Овај акт, а могао бих навести још много других, утврђује потпуно моју исправност. Он гласи: «Изјава Пејоа и Лефебира, по предмету г. Видока, лажно оптуженога да је дао новац за куповину полузе којом је једна крађа извршена.

«Друго одељење — прва канцеларија — № 70466.» Данас 13. октобра 1823. године, у десет сати пре подне, ја, Виљем Рекодер, председник општине жантилиске, према наредби г. државног саветника, управника полиције, дошао сам у главну зграду затвора у Бисетру, и пошто сам издејствовао да се изведе у писарницу исте зграде Андре Пејоа, за-

Жантили, обелодани сву гадост ове ујдурме од које су Лакур, Крестјен, Декостар и Итине очекивали потпун успех. Ови су послали Пејоа к мени да ме пита знам ли кога врбаца коме је потребан замењеник; они су договорили Бертелеа да дође у моју канцеларију и да ме обавештава о неким крађама које су се имале извршити; они су тако исто после пошто су ухапшени подржавали оптужбу којом су мислили да ме упропасте и узалудно доказивали моју везу са крадљивцима. Према свему није било помоћуно

творен по пресуди, којом је осуђен на робију, и пошто сам му показао писмо послано шефу другог одељења полицијске Управе, које се почиње речима «простите за слободу», а свршава са «о чему ми је мајка јавила», и датирано 10. текућег месеца, а потписано са Пејоа, — позвао сам га да ми каже, признаје ли то писмо за своје и потврђује ли садржину у њему.

«Он ми је одговорио да потпуно познаје писмо, да је то оно исто које је послао г. Поризо-у, шефу другог одељења Полицијске Управе и да га је он потписао. Садржину овог писма није сам писао, јер није довољно писмен, али ју је диктирао Леметру, апсенику у истом затвору и да је готов поновити све оно што је написано, а да га ја не подсећам читајући садржину писма, и онда је казао: «Кад је почев од истраге по делу, које га је одвело на оптуженичку клупу и због кога је осуђен на робију, јавно говорио да му је Видок дао три динара да купи полузу којом је извршена крађа, узрок његове осуде, да је то било не само нетачно него и потпуно лажно, јер такву понуду, нити што слично томе, овај чиновник није му никад чинио и да никад, ни у овој ни у којој другој прилици, није од њега примио помоћ у новцу, а ову потпору пред судом учинио је по наговору Итине-а и Крестјена, који су га уверавали да ће се на тај начин дело изменити и да неће бити осуђени, у толико пре, што ће они, ако их као сведоке позове, потврдити његове наводе и посведочити да су видели кад су му дати три динара. Они су ишли и даље и уверавали га да имају једног моћног пријатеља чији ће га утицај заштитити потпуно од казне, или, ако баш осуда буде неизбежна, он ће оборити пресуду.

«По наговору ове двојице он је тражио да се испитају Лакур и Декостар, који су ово што је он рекао поновили, ма да је све то било лажно.

«После осуде ови исти људи тражили су од њега да се жали Апелацији обећавајући му да они набаве браниоца и плате сав трошак који од тога произађе. О овоме може се саслушати и његова мати, која ће потврдити да су јој Лакур и Декостар нудили и обећавали исто и да је то било код винара на пијаци «Палате Правде», Базила, а његова мати станује у улици предграђа Сен-Дени, № 143. код г. Ресторатора сопственика.

«Такође, да би умирио своју савест и задовољио правду, Пејоа опозове све оно што је на суду а на штету Видокове чашности и исправности рекао и понизио моли за опроштај.

«Да би поткрепио изјаву коју је дао он ме је молио да саслушам Лефебира, његовога саучесника, који је, као и он, за исту ствар осуђен а налази се у истом затвору, а који зна, а који зна, и којим новцем купио полузу за коју је рекао да је платио новцем г. Видока».

«Кад му је ова изјава прочитана изјавио је да је тачно записано оно што је рекао и што потписује. Пејоа.

«Затим позвао сам Лефебира, горепомеутог осуђеника у овом затвору и кад сам га упитао да ли зна како је Пејоа набавио полузу којом је извршено обијање, због чега су обојица осуђени, одговорио је, да је два или три дана, пре но што је крађа извршена, ту полузу видео у рукама реченога Пејоа и пре но што је обавештен о делу Пејоа му је рекао да ју је купио за три динара, али никад није рекао да му је Видок дао новац. Први пут је вели на суду чуо да је Видок дао новац Пејоу да полузу купи.

Кад му је прочитано изјавио је, да је казао све што је знао и да је записано оно што је рекао и што потписује. Лефебир.

«Верно оригиналу

Рекодер».

www.водом кога је иста изречена, не само због саме одлуке, већ и због интересантности и самог случаја у коме је ово питање расправљено.

Пресудом Првостепеног Суда Округа Београдског од 21. марта т. г. № 15065 осуђен је Благоје Максимовић на четири године робије за то: «што је новембра 1911 г. у Врчинској механи званој „горња“ у међусобној тучи са Генем и Животом Јовановићем ударио најпре столицом а за тим ножем Животу, од којих је удараца Живота остао на месту мртав». Дело је подвело под § 156. П одељак каз. зак. јер је суд нашао, да је ислеђењем утврђено: да је дело извршено после међусобне свађе између оптуженог и брата погинулог Животе Гене због неке попијене кафе, после чега је настала туча столицама изазвана тиме, што је брат Животин Гена посуо водом оптуженог Благоја; да је у тој тучи оптужени Благоје поврћен од стране погинулог Животе и брата му Гене, и да је после те туче столицама оптужени Благоје потегао нож и овим убо Животу, који је одмах после издахнуо, дакле да је оптужени ово дело учинио у јарости у коју је доведен повредама које су му нанели пок. Живота и брат му Гена.

Одбрану оптуженога и његовог браниоца да је ово дело учинио у одбрани свога живота, суд је одбацио, јер према месту на коме се дело десило и на коме живот оптуженога није могао бити доведен у опасност, јер је кафана била пуна света; према јачини самог напада и другим ислеђењем околностима оптужени се није морао послужити ножем у толико пре, што се, као што се види послужно столицом, која је била довољна да напад одбије».

Апелациони Суд пресудом 28. марта т. г. № 3923 преиначио је ову пресуду:

»Исказима сведока Живка Теофиловића и Александра Величковића утврђено је: да је опт. Благоје ово дело убиства извршио у праведној нужној одбрани са прекорачењем границе нужне одбране. Према исказу ових сведока, Живота и Гена напали су опт. Благоја столицама зато што је он попио кафу која је била наручена за Гену, због чега га је Гена опсовао, потегао чашом и ударио га, и кад је оптужени Благоје почео бежати вратима од кафане, погинули Живота пререо га је и ударио столицом навешти му према лекарској сведоци повреду по глави на темену и на плећки. Од тога удара оптужени Благоје пао је и кад је устао и понова почео бежати, Гена и пок. Живота опет су га напали столицама у намери да га ударе, после чега је опт. Благоје, видећи се у опасности, ножем убо Животу који је од тога убоја умро. Према овако представљеном догађају Апелациони Суд налази, да је опт. Благоје ово дело учинио у одбрани свога живота, прекорачивши границе праведне одбране.

М. М. Станојевић.

(СВРШИТЕ СЕ)

да би они неко време ђутали за хапшење Пејоа и његових другова, али, ако се лоси парабуду ухаћени на делу они би већ употребили оно што би њима користило. Није било доказа да постоји такав споразум, али је он морао постојати; истраживања мојих агената, и за време истраге и после осуде криваца поткрспљавала су сумњу која је постојала у овом погледу. Пејоа је ухаћен, а одмах и Итиле и Крестјен су се нашли у Тврђави, и они су разговарајући с њим уверавали га, да само оптужујући мене може се успети да ствар испадне повољно по њих, да ако жели да не буде осуђен треба само да позове њих двојицу за сведоке и они ће потврдити оно што он буде рекао, и да ће чак казати да су ме видели кад сам му дао три динара.

Ова два агента нису се ограничили само на саветима; да би за сваки случај били сигурни да се Пејоа не покаје, они су му рекли да имају једног моћног заштитника, који ће их својим утицајем сачувати сваке казне, а ако случајно казна буде неизбежна, он је довољно моћан да обори пресуду.

На претресу Итине, Крестјен, Лакур и Декостар трудили су се да докажу ствари за које ме је Пејоа окривио. Међутим овај млади човек, коме су они обећавали ослобођење би осуђен; тада су се они, бојећи се да он не увиди свој положај и да не жажи што су га преварили, потрудили да га охрабре надом и не само да су му говорили да се жали на пресуду, него су му нудили и да му набаве браниоца и да му плате све трошкове који би због жалбе произашли. Они су и његову мајку нашли и чинили јој исте понуде и обећања. Они су је одвели код Базила, винара на тргу „Палате Правде“, и тамо, уз виво и пред женом Леблановом, развили сву своју речитост да јој докажу, да ако их она помогне и ако њен син послуша њихова упутства, лако ће га спасти. Будите спокојни, рекао јој Крестјен, ми ћемо прегнути све што треба.

Ето, то је утврђено анкетом. Власт је јасно видела да је мисао, како сам ја набавио полугу, измишљотина мојих агената. На основу овога испредене су толико приче, више мање чудновате, које ће моралисте из *Pilier litteraire*<sup>1)</sup>, само ако штампар Тиже, или његов наследник пристане, да их дода збирци вапарских књига, изнети као истините под насловом: *Чудновата а међутим истинита историја знаменитих, особитих и ненадмашних ствари, радњи и доживљаја славнога Видока, са сликом овог великог швијуна, представљеног у природној величини и изгледу, онаквог какав је био за живота на дан његовог преминућа у својој кући у Сен-Манде, у ноћ 22. јула 1857. године*<sup>2)</sup>.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

## ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

*Кинематографске репродукције злочина.* Да би се спречио опасан и деморализаторски утицај кинематографских репродукција злочина и злочиначких сцена на масу, а нарочито на младе људе, председник општине града Лиона једном својом наредбом забранио је, пре кратког времена, јавно показивање и репродуковање по кинематографским салама свију злочиначких радњи. Стручни листови изражавају се веома похвално о овој наредби лионског Мера, и позивају и остале полицијске представнике да се на њега угледају.

*Отисци прстију и банке у Сједињеним Америчким Државама.* Да би се осигурале од превара при исплати чекова, у већина већих банака Сједињених Америчких Држава установљена је контрола помоћу отисака прстију. Свако лице, које има да наплати какав чек, дужно је претходно допустити да му узму отисак палца, и тек пошто се овај отисак сравни са ранијим отиском, који се налази у банчиним књигама или је послат са чеком за исплату, може се примити новац. У овом циљу у већим банкама постоје нарочити органи, чија је искључиво дужност да од публике узимају отиске прстију. Има изгледа да ће се ова преста и потпуно сигурна мера предострожно сти убрзо генерализовати.

*Курс Техничке Полиције.* Наредбом управника париске полиције установљен је, при париском одељењу за идентификацију, курс техничке полиције за органе бригаде сигурности. Настава на овом курсу изводи се под управом и надзором чувеног Вертилона, и обухвата:

1. Устројство париске полиције и улоге појединих њених одељења у сузбијању криминалитета;
2. Дужности инспектора одељења сигурности и њихове односе са општинском полицијом;
3. Дужности полицијских комесара, истражних судија, државних тужилаца и судова;
4. Опште одредбе о злочинима, преступима и истузима;
5. Судске и административне истраге и изналажење и одржање трагова на месту извршених кривичних дела;
6. Поступање приликом хапшења криваца, извршавања судских налога, одбране и употребе оружја;
7. Особене категорије злочина и злочинаца по великим градовима, и
8. Састављање рапората.

Добра је одлика овог програма што је у њему срећно комбинована и теоријска и практична настава.

По свршеном курсу кандидати полажу испит пред нарочитом комисијом, и по положеном испиту добијају диплому која им омогућава службу у одељењу сигурности.

*Алкохолизам и криминалитет у Баварској.* Статистичким подацима утврђено је, да се 14% преступа извршује у Баварској под утицајем алкохола. Број

оваквих преступника у 1910 год. износио је 8864 лица. Од овог броја њих 5006, дакле више од половине, били су окривљени због тешких телесних повреда. Познато је већ, да је Баварска земља у којој се производи и пије највише пива.

## ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

С. Ђ. А. полицијски писар упутио нам је ово питање:

„§ 448 а. грађанског закона каже: *Сви ма тестаментима који су се, пре него што је овај закон добио обавезну силу, појавили пред државном влашћу, цениће се важност по прописима ранијег закона. Писмени и усмени тестаменти ма које врсте, начињени по старом закону, ако је тастатор умро под владом тога закона, вредеће месец дана од дана ступања у живот овога закона;...* и т. д.

Овај закон по § 448 б. добија обавезну силу после десет дана од када се у Српским Новинама објави, а Закон о изменама у грађанском закону објављен је у Српским Новинама 29. маја 1911 године.

Моли се уредништво да објасни, када је био последњи рок за подношај суду тестаментима који је направљен под владом старог закона. Да ли према овоме, може остати у сили такав тестамент, који је поднет 1. септембра 1911 год. од стране тастаторовог наследника, а на штету другог наследника?“

На ово питање одговарамо:

Према § 448. б. грађ. закона и дану, када су објављене измене, јасно је, да је закон добио обавезну силу 9. јуна 1911 године. Како је према § 448 а. тестаментима о којима је реч, призната важност само за месец дана од дана ступања у живот овога закона, онда имају важности само они такви тестаменти, који су поднети суду до 9. јула 1911 год. закључно.

Према томе не може имати важности тестамент, начињен по старом закону од тастатора, који је умро под владом тога закона, ако је поднет 1. септембра 1911 године.

Суд општине јагњилске, актом од 10-ХП. 912 Бр. 2260, пита:

„Пресудом овога суда од 5. јуна тек. године Бр. 854 једно лице из ове општине осуђено је по § 375 а казненог закона са 10 дана затвора и да једну подигнуту трлу — појату — на сеоском земљишту развали у року од 15 дана, од кад пресуда постане извршна, што ако неби учинило, да плати 10 дин., те да суд о његовом трошку појату развали. Пресуда је постала извршна и осуђени издржао затвор, али на опомену суда неће да поруши појату, наводећи, како нема где да склони стоку у ово зимско доба.

Моли се уредништво за објашњење, може ли суд и како сам извршити разваљивање појате?“

На ово питање одговарамо:

Но само да општински суд може и сме сам да изврши једну своју извршну

1) Часопис.

2) Видок грубо одговара на нападе, које су на њ управљала разна шкрабала.



УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

пресуду, него је и *дужан* да то учини. Кад осуђени неће сам по пресуди да поруши појату, нека суд то констатује на самим актима пресуде и нека донесе кратку одлуку о томе, да се појата поруши преко извесног најмљеног лица, коме ће се исплатити пресудом предвиђена награда од 10 динара. Никакве одговорности до општинског суда не може бити због тога, што осуђени нема где да склони стоку, јер њега нико није гонио, да зида зграде на туђем земљишту.

Суд општине врбске упутио нам је ова питања:

I. „Већина грађана из ове општине, који су у месту и нису отишли као обвезници у своје команде, јављају се суду и моле, да им суд извиђа и суди разне спорове кривичне и грађанске природе, а нарочито се појављују спорови око потрага и приватних дугова.

Моли се уредништво за објашњење, да ли се суд сме сада у овом ратном времену упуштати у извиђање и суђење појављених спорова или не?“

II. „Благајник ове општине по објави рата отишао је у своју команду, где се и сада налази. При поласку у команду он није разрешен од благајничке дужности, нити је закључно општинске рачуне, којима је руковао, а то се није могло учинити ни због тога, што су се и општински одборници растурили у своје команде. Благајник је при поласку сам без председника саставио извод стања касе, како је он хтео, па тај извод и кључеве од касе предао председнику општинског суда.

Како председник мора да отправља благајничку дужност до доласка одборника из њихових команда, то се моли уредништво за објашњење, шта и како треба урадити у овоме случају, те да би се избегла свака одговорност, нарочито за председника, који мора да прими благајничку дужност?“

На ова питања одговарамо:

I. Не само да општински суд сме извиђати и судити предмете кривичне и грађанске природе, већ му је то и дужност. И у рату мора бити правног поретка и за то морају деловати све јавне власти у земљи. Нарочито је дужност општинског суда, да одмах предузима извиђање по кривичним тужбама, јер рат не претпоставља, да у доба рата сваки сме чинити што хоће. Што се тиче предмета грађанске природе суд према чл. 1. закона о продужењу рокова од 1. октобра 1912. год. (в. бр. 222 Српских Новина од 2. X. 912. год.) не може предузимати ништа само по тужбама због неплаћања уговорних грађанских обвеза, где долазе и тужбе због приватних дугова. Тужбе по таквим предметима узимаће се у рад тек од 17. марта 1913. године, докле је продужен рок за плаћање свију уговорних обвеза.

II. О томе како ће се вршити замена за општинске благајнике, који се данас налазе у командама, објаснили смо у 47. броју Полицијског Гласника. По томе об-

јашњењу они не могу бити отпуштани, докле год се налазе у својим командама. Што се тиче начина предаје касе, кривица је до општинског суда, што она није извршена по прописима, који о томе постоје, јер се то могло извршити пре одласка благајникова и осталих одборника. Кад то већ није учињено, председник ће отправљати даље дужност благајника до његова повратка. Ако би суд имао уверења, да је каса остављена у неисправном стању, њему ништа не стоји на путу, да и сада тражи потребан преглед рачуна у смислу чл. 154. закона о општинама.

A. Г. Ж., општински писар из Доње Коњувце, упутио нам је ово питање:

„Чланом 5. закона о таксама предвиђено је, која лица не плаћају таксу. За војнике или резервисте, који су на војним дужностима, а који се налазе код својих кућа на осуству, ништа није предвиђено, да ли се и они ослобођавају плаћања таксе за разна уверења, која траже од општинског суда. Један мој друг мисли, да војници не подлеже плаћању таксе за уверења, јер су ослобођени неким војним правилима. Како ја не мислим тако, молим уредништво, да ми по овоме да своје објашњење.“

На ово питање одговарамо:

„Ни чланом 5. закона о таксама, који говори о ослобођењу од такса појединих лица, као ни чланом 6. истог закона, који говори о ослобођењу од такса појединих писмена, нигде није предвиђено ослобођење од плаћања таксе за уверења, која траже војници. Тачком 9. члана 5. и тачком 16. члана 6. пом. закона предвиђа се могућност ослобођења од такса и по одредбама других закона, али законом о устројству војске није нигде предвиђено ово ослобођење, а кад то није учињено, онда према пом. одредбама из закона о таксама оно ни у ком случају не може бити учињено каквим правилима. Ако би то ипак био случај, онда такво ослобођење према закону о таксама не може имати никакве вредности. По тач. 3. члана 6. закона о таксама ослобођавају се од такса само сведоци, исправе или уверења о отпусту из војске, као и молбе за промену презимена војника сталног кадра, који имају страног презиме. Никаква друга ослобођења нису предвиђена за војнике. Према овоме правилно је мишљење питаачево.“

Ђ. Љ. М. деловођа општине ошљанске, упутио нам је ово питање:

I. „Може ли младић, који је свршио четири разреда основне школе са одличним успехом, који је био општински писар 3 године и адвокатски писар 5 месеца, а уз то има одличан рукопис, бити постављен за среског практиканта или пореског помоћника?“

II. „Може ли општински писар, који је био три године општински писар, бити деловођа општински према тачци 4. ста-

ва II чл. 114. закона о општинама или не може?“

На ова питања одговарамо:

I. За среске званичнике и пореске помоћнике никојим законом нису прописане никакве квалификације, те по томе на ова звања може бити свако писмено лице постављено. Али у последње време постоји пракса, по којој се на ова звања не постављају лица, која немају законских услова за полициске писаре, односно порезнике, а ти су услови: четири разреда гимназије за прве (чл. 31. закона о уређењу округа и срезова), а шест разреда гимназије, или која стручна школа, за друге (чл. 13. закона о Пореској Управи, пореским одборима и порезницима).

II. Према члану 114. закона о општинама могу без прописаног испита поставити општинским деловођом само она лица, која су служила као писари или општинске деловође најмање три године, до дана када је тај закон ступио у живот, а то је до 24. XII. 909. године. Ко дотле није имао три године службе у општини не може ни у ком случају без испита поставити општинским деловођом.

M. П.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Прописи §§ 311. 312. и 313. грађ. суд. поступка вреде и за административне спорове који се расправљају код административних власти.

Решењем начелника среза М., од 29. децембра 1911. г. Бр. 1486 упућен је II. да путем парнице код надлежног суда докаже право својине на извесну покретност која је узета у попис.

Ово решење среско власти одобрило је и окружно начелство својим решењем од 20. фебруара 1912. г. Бр. 1591. као на закону основано.

Противу овог решења изјављена је жалба Министру Унутрашњих Дела и упућена преко начелника среза М., који ју је примио 12. марта 1912. г. и послао окружном начелству, где је примљена 19. истог месеца.

По овој жалби начелство окружно дошло је решење којим је жалбу огласило као неблагоприятно поднесено, с тога што није начелству поднесена у року од 15 дана, и што није упућена непосредно начелству већ преко начелника среског, противно §§ 311. и 312. грађ. суд. поступка.

Ово решење начелства одобрило је и Министар Унутрашњих Дела.

По изјављеној жалби Државни Савет нашао је, да решење министрово не одговара закону са ових разлога:

У одредби §§ 311, 322 и 323 грађ. суд. поступка одређен је не само рок него и начин на који се жалбе имају подносити.

Тај законски пропис меродаван је како за спорове грађанско правне природе, који се расправљају код редовних судова, тако и за административне спорове које расправљају административне власти.

Како је жалилац у смислу тих законских прописа своју жалбу противу решења окружног начелства изјављену Министру Унутрашњих Дела предао пошти на повратни реџепис и упутио начелнику среском, Министар је погрешно нашао да је та жалба требала да се преда оној власти противу чије је одлуке и изјављена и да није на време поднесена.

Ово посматрање Државног Савста усвојио је и Министар Унутрашњих Дела.

Одлука од 18. децембра 1912. год. Бр. 7866.

Н. И. Б.

## СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

### ПОТЕРЕ

Добривој Којовић, из Виче, среза драгачевског, и Драгутин Клисарић, из Губереваца, истог среза, побегли су из среског притвора 18 прошлог месеца, и одмах по бегству извршили једно убиство, једно разбојништво и једну паљевину.

Добривој има 32 год., средњег је раста, сувоњав, образа дугих, обрва смеђих и ретких, очију граорастих, бркова малих — носав, у одећу од шајка.

Драгутин је стар 21 год., средњег је раста, сувоњав, очију граорастих, носу кукастог; на левој страни до увета има брадавицу у величини кукурузног зрна. И он је у одећу од шајка.

Депеша Начелства Округа Чачанског Бр. 14676.

Лука Поповић, столарски радник, родом из Аустро-Угарске, украо је Кости Здравковићу из Ђуприје ове ствари: пар мушког одела грао боје, један иберциг зелене боје и један сомотеки шешир зелене боје. Крадљивац има 19 год., средњег је раста, у опште смеђ.

Депеша Начелства Округа Моравског Бр. 14523.

Боривој Стојановић, бив. ђак, родом из Неготина, одговара за покушај убиства. Стар је 23—24 год., висок, танак, црномањаст, очију, косе и бркова црних.

Акт Управе Града Београда 43097.

Милан Милосављевић, из Вранића, притвореник Начелства Округа Чачанског, побегао је 24 прошлог месеца из чачанске окружне болнице, где је био на лечењу. Лични опис није јављен.

Депеша Начелства Округа Чачанског Бр. 14698.

Милош Јаковљевић, из Бруснице, и Михаило Ђајић, из Бадња, притвореници Горњо-Милановачког Првостепеног Суда, побегли су из судског притвора 22 прошлог месеца.

Милош је стар 30 год., висок, развијен, главе округле, косе смеђе, бркова кратких и ретких; горња му је усна расечена; од одела има на себи: пругасте штофане панталоне, плав копоран са гајтанима окрљен на рукавима зеленом чојом, на глави шешир жућкасте боје, на ногама опанке са кајишима.

Михаило је стар 13 год., мали, неразвијен, сувоњав.

Депеша Начелства Округа Рудничког Бр. 17309.

## НАЂЕНИ ЛЕШЕВИ

I



26. децембра пр. год. нађен је леш непознатог човека, чију саику овде доносимо, у каналу на углу улице Крунске и Краља Милутина.

Идентичност овога леша до сада није могла бити утврђена, али по одећу и спољњем изгледу, вероватно да је овај човек био арција или рабаџија.

Од одела има на себи шарену кошуљу, грудњак, гуњ, панталоне, на ногама цокуле а на глави шубару. Стар је од прилике око 48 год.

II



У атару општине Кнежевачке Среза Врачарског, нађен је 26. пр. м. у бари, поред железничке пруге, један непознат женски леш, кога горња слика представља. Лекарском секцијом утврђено је, да је ова жена умрла од падајуће болести. Стара је до 25 година; висока 1.70 м.

плава, косе црне. Од одела има на себи: кошуљу, реклу цицану, капут женски кратак, зелен, две кећеље цицане, на глави две женске мараме, две сукње, на ногама црне чарапе и ципеле на шширање; у недрима једне црне нове папуче.

Ко буде познавао ова лица, моли се да о томе извести Управу Града Београда — за човека — а Начелника Среза Врачарског — за жену.

## КЊИЖЕВНИ ОГЛАС

Књига:

### „ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА“

готова је, и може се добити у свима београдским књижарама и код експедитора *Полицијског Гласника*.

Цена је 8 динара.

Претплатницима послаће се на доплату кад пошљу своје тачне адресе и јаве пошту, преко које треба послати књигу.

Лица и општине, које су положили претплату среским властима, могу накнадно поло-

жити код истих по 3 динара и чим новац буде примљен, послаће се књига.

Димитрије С. Калајић  
окожни начелник.